

[Wilhelm]

gende, efter alt hvad jeg har hørt om disse eksempler, og dem har jeg hørt om ikke så få af. Her får de altså bedre mulighed for at undgå at blive tvunget ind i en konfliktmæssig afgørelse af et meget penibelt spørgsmål, og jeg håber, det medvirker til at vise også andre forældre, at hvis man kan klare det dér, så er det ikke børnene, der er problemet, så er det kun de voksne, der er det i disse sager.

Lone Dybkjær (RV):

Jeg må som så mange gange for konstatere, at venlighed over for fremskridtspartiet kun fører til, at man får et eller andet hak i tuden og i øvrigt en usand påstand.

Det, jeg i al stilfærdighed sagde, var, at jeg synes, det var fint, at fremskridtspartiets ordfører som den eneste sagde, at partierne er delte, for det tror jeg at alle partierne er, og at der er mange nuancer i de forskellige partier. Men det er altså ikke rigtigt, hr. Knud Lind, at jeg ikke har den øvrige gruppe bag mig. Det er klart, at vi også har delte opfattelser, og hvis man læser ægteskabsudvalgets betænkning, vil man se, at specielt fru Aase Olesen offentligt har udtalt sig anderledes, end jeg har. Men det er ikke ensbetydende med, at der ikke er andre i den radikale gruppe, der har samme opfattelse som jeg.

Så vil jeg gerne sige, at jeg står som privatperson, det gør vi for den sags skyld alle tre. Vi har ikke tegnet os som partirepræsentanter, netop for at få en mere åben diskussion.

Så har justitsministeren da i øvrigt ret i, at et beslutningsforslag kan vedtages, det er da rigtigt. Det er også derfor, vi har fremsat det; det er for at få en åben debat, men naturligvis også, fordi vi kunne ønske at få dette beslutningsforslag vedtaget. Så kan det da godt være, at der stilles ændringsforslag til beslutningsforslaget, lige så vel som vi har oplevet det ved lovforslag, der er fremsat, og det kan godt være, at programklæringen ikke kan holde for en nærmere diskussion, sådan som også justitsministeren var inde på. Men jeg vil da godt sige som min egen opfattelse, at det er rigtigt, at en kvinde måske skal have ret til at få et barn, uden at forældremyndigheden skal deles med andre, men jeg vil dog gerne sige som en mere generel holdning til dette, at jeg mener egentlig ikke, at det er

noget, man skal tilskynde til. Jeg mener, man skal tilskynde til, at barnet har to forældre, men naturligvis er der mange nuancer på denne skala, det er klart.

Så vil jeg godt sige, at hr. Erik B. Smith oplever jeg i anden omgang måske lidt mere restriktiv end i første omgang, men det passer også med, hvad hr. Erik B. Smith har udtalt i forskellige sammenhænge. Hr. Erik B. Smith har ikke nogen problemer med fælles forældremyndighed, når forældrene lever sammen. Hr. Erik B. Smith har derimod problemer, når forældrene engang har levet sammen, f.eks. i et ægteskab, og de derefter lever adskilt. Det er meget karakteristisk, at dér hvor der ikke har været nogen rettigheder, vil hr. Erik B. Smith give dem nogle fælles rettigheder, kan man sige, over for hinanden. Hvor der derimod har været fælles forældremyndighed, vil hr. Erik B. Smith absolut have den adskilt, og det vil jeg ikke. Jeg mener, at det er meget vigtigt – og det er det sædvanlige udgangspunkt – at dér hvor der har været en fælles forældremyndighed, synes jeg man skal bestræbe sig på at fastholde denne fælles forældremyndighed.

Og så vil jeg godt sige, at for mig er det også afgørende, at barnet naturligvis skal bo det ene eller det andet sted. Jeg er heller ikke sikker på, at det med, at barnet flytter, bor den ene uge det ene sted og den anden uge det andet sted, er den rigtige løsning, men jeg mener principielt ikke, at det er noget, myndighederne skal blande sig i, og derfor mener jeg, at part af det at have fælles forældremyndighed er, at det er forældrene, der bestemmer, hvad for en adresse barnet har, og så er det klart, at hvis tingene går fuldstændig agurk, kan de sociale myndigheder altid komme ind i billedet, men det kan de jo også, hvor der er tale om ægteskaber.

Udgangspunktet er, at der er tale om fælles forældremyndighed, er det forældrene, der bestemmer uden myndighedernes indblanding, fuldstændig som det er i ægteskaber i dag. Det er i øvrigt karakteristisk, at i tilfælde af ægteskab, hvor den ene forælder flytter, sker der overhovedet ikke noget. Man behøver ikke at dele, at have forældremyndigheden placeret hos den ene part, selv om den anden part ikke bor der, og jeg mener, at man bør kunne være fælles om den sag, efter at ægteskabet eventuelt ikke længere eksisterer.